

## עפ"ת 62682/01/14 - שי מזרחי נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 62682-01-14  
03 מרץ 2014

בית המשפט המחוזי בבאר שבע  
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ  
בעניין: שי מזרחי

המערער

נגד  
מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים: המערער וב"כ עו"ד יוסי יורוביצקי  
ב"כ המשיבה עו"ד שטורק

[פרוטוקול הושמט]

### החלטה

לא מצאתי מקום לשלוח את המערער לקבלת תסקיר בשלב זה, והצדדים יטענו לערעור.

**ניתנה והודעה היום א' אדר ב תשע"ד, 03/03/2014 במעמד הנוכחים.**

**טלי חיימוביץ, שופטת**

[פרוטוקול הושמט]

### פסק דין

ערעור על גזר דין של בית משפט השלום לתעבורה באילת (כב' סגן הנשיא, השופט לנדסמן), בתיק פ"ל 2531-12-13 מיום 18.12.14, לפיו הורשע המערער, על פי הודאתו, בשלושה כתבי אישום נפרדים שצירף, בעבירות של נהיגה על ידי בלתי מורשה, נהיגה בפסילה, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, אי ציות לתמרור עצור, אי ציות להוראות שוטר, שימוש בלוחית רישוי מזויפת, נהיגה ללא ביטוח.

עמוד 1

בית משפט קמא גזר על המערער עונשים של 12 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה בת שבע שנים, ועונשים מותנים.

ב"כ המערער מלין על חומרת העונש, וטוען, כי בית המשפט קמא נמנע מקביעת מתחמי ענישה לכל עבירה בנפרד, וקביעת מיקומה של העבירה על הרף בתוך המתחם. בכך מנע בית המשפט קמא ביקורת על אופן גזירת הדין. עוד נטען בכתב הערעור, כי בית המשפט קמא לא נתן משקל ראוי להודייתו המהירה של המערער, והעובדה שצירף שלושה תיקים על מנת ל"נקות שולחן". בנוסף, לא ניתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות הלא פשוטות של המערער. נטען בכתב הערעור, כי יש לראות במערער כמי שהחל בהליך שיקומי, בכך שהודה בהזדמנות הראשונה והביע חרטה. לפיכך, יש לנהוג בו כנאשם ששוקם ולגזור את דינו בהתאם לסעיף 40(ד) לחוק העונשין. עוד נטען, כי המדינה חדלה בכך שבאחד מכתבי האישום שהוגשו נגדו (תת"ע 12-06-4464), נידון המערער בהעדרו, ולא זומן באמצעות צו הבאה. בכך מנעה המדינה מהמערער את האזהרה שיש בהליך השיפוטי, והביאה אותו לבצע את העבירה הנוספת.

ב"כ המערער גם עתר להפנות את המערער לתסקיר שירות המבחן, לאחר שהסתבר שהעונש שהשית בית משפט קמא חמור וחורג מציפיותיו.

באי כח המערער הציגו בפני במהלך הדיון פסיקה מקלה בעבירות חמורות יותר, לשיטתם, וכן חזרו על נסיבותיו האישיות של המערער, עברו הנורמטיבי, והיותו במאסר בפעם הראשונה בחייו.

ב"כ המשיבה התנגד לקבלת הערעור מנימוקי בית משפט קמא. נטען, כי גזר הדין אינו חורג מהסביר במידה המצדיקה התערבות בו. נטען, כי הנסיבות האישיות שוקללו במסגרת גזר הדין, וכי העונש הולם את מתחמי הענישה שנקבעו על ידי ערכאות הערעור.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הערעור.

מדובר בשלושה אירועים נפרדים, בהם נהג המערער מבלי שהיה מורשה לנהיגה.

באירוע הראשון מתאריך 21.12.11, נהג ברכב ללא רישיון.

באירוע השני, מתאריך 26.4.13, נהג בקטנוע ללא רישיון, בהיותו בפסילה. משהתבקש על ידי שוטר לעצור, החל לברוח ממנו, תוך שהוא מבצע עבירות תעבורה, נוהג במהירות ובפראות, חוצה צמתים באור אדום, ובסופו של דבר, אף גרם לתאונת דרכים שבה פגע בשלושה כלי רכב שעמדו ברמזור, וגרם לחבלה של ממש, הן לעצמו, והן לנוסעת שישבה מאחוריו על הקטנוע. המרדף התקיים בין נמל תל אביב, עד שד' ירושלים ביפו. יצוין, כי הקטנוע גם נשא מספר מזויף.

באירוע השלישי מתאריך 16.2.13, שוב נהג המערער בקטנוע ללא רישיון ובפסילה. כשהתבקש על ידי שוטרת לעצור, לאחר שביצע עבירת תעבורה של אי עצירה תמרוך עצור, המשיך בנסיעה, תוך שהשוטרת רודפת אחריו, עד שנעצר ברחוב ללא מוצא, ואז החל לברוח רגלית מהמקום, עד שנעצר על ידי השוטרת.

במהלך תקופה זו, בתאריך 19.5.12, נהג המערער פעם נוספת בקטנוע ללא רישיון, ונדון בהעדרו לעונש של פסילה.

בית המשפט קמא התייחס למתחמי הענישה הראויים לעבירות אותן ביצע המערער. נקבע בגזר הדין, כי מתחם העונש הראוי בנהיגה בפסילה, הוא בין מאסר מותנה בנסיבות מקלות, ועד למאסר בפועל של מספר חודשים. כך גם ביחס לנהיגה בזמן פסילה. אשר לעבירה של גרימת תאונת דרכים עם חבלות של ממש, נקבע שמתחם העונש נע בין מאסר מותנה, לחצי שנה לריצוי בפועל.

מדובר במתחמי עונש המקובלים עלי, ואף התייחסתי אליהם בפסקי דין שונים. הן בעבירה של נהיגה על ידי בלתי מורשה, והן בעבירה של נהיגה בפסילה, מתחם העונש הראוי בכל הנוגע למאסר, נע בין מאסר מותנה בנסיבות מיוחדות, ועד מאסר בפועל שיכול להגיע אף לשנה, במקרים חמורים במיוחד.

האירוע השני, שמערב הן נהיגה בפסילה, הן נהיגה על ידי בלתי מורשה, הן בריחה משוטר, וביצוע עבירות תעבורה חמורות, והן תאונת דרכים שגרמה חבלה חמורה, עקב המרדף והנהיגה הרשלנית, כורך בחובו שלוש עבירות, שכל אחת מהן מקימה מתחם עונש כאמור לעיל.

אני סבורה כי המתחם הראוי בעבירות נשוא כתב האישום השני, הן של הנהיגה בפסילה, והן של הנהיגה על ידי בלתי מורשה, חמורים יותר בשל נסיבות העבירה הכוללות, דהיינו, המרדף המשטרתי ותאונת הדרכים. מילים אחרות, המתחם בנסיבות העניין המיוחדות מתחיל לטעמי בשישה חודשי מאסר עד שניים עשר חודשים.

כך או אחרת, ברי, כי בית המשפט קמא השית על המערער עונש נמוך הרבה יותר מאשר היה ניתן להשית עליו, אילו היה בית המשפט קמא מצרף לעבירה המרכזית את שתי העבירות הנוספות, שאין להקל ראש בחומרן, ומצמיחות מתחמי ענישה גבוהים אף הם (בפרט העבירה שבוצעה באילת, שם לנהיגה בפסילה וללא רישיון, הצטרף גם הרכיב של הבריחה מהשוטרת).

אשר על כן, אני סבורה כי חסד עשה בית משפט קמא בהשיתו על המערער את העונש אותו גזר. אני סבורה שבית משפט קמא הביא בחשבון השיקולים את נסיבותיו האישיות הלא פשוטות של המערער, ואת הודייתו המהירה, ועל כן חפף את העונשים המגיעים למערער בגין שלושת התיקים, וגזר עליו עונש שהולם רק את תיק המרדף בתל אביב.

בעניין זה של מתחמי העונש, אני מפנה גם לרע"פ 1336/14 מדינת ישראל נ' מילשטיין ואח', שם נקבע, כי גם אם בית משפט קמא לא יישם כראוי את תיקון 113, מה שלא קרה במקרה שלנו, עומדת בפני ערכאת הערעור אפשרות לבחון את העונש הכולל, ולא להתערב בגזר הדין, במידה והעונש בנסיבותיו הולם את נסיבות ביצוע העבירה, ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

מדובר במערער ששב וביצע עבירות חמורות ביותר על פקודת התעבורה, תוך שהוא מגדיל ועושה ומנסה להתחמק משוטרים באופן המסכן חיי אדם. בית המשפט קמא שקלל נכון את האינטרס הציבורי במניעת התנהגות כאמור, עם נסיבותיו האישיות של המערער.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

**ניתן והודעה היום א' אדר ב תשע"ד, 03/03/2014 במעמד הנוכחים.**

**טלי חיימוביץ, שופטת**

הוקלד על ידי שנהב כנען